До вас, поети-українці,
Шлю — вибачайте — дружній лист,
Щоб повітати наодинці
Та дяку висловить за хист.

Доходять часом ваші звуки
В мою далечину глуху
І гоять чаром біль розпуки
На самотинному шляху.

Від вас одрізнений навіки,
Докупи думкою живу...
Прийміть же щиро братні стріки
Про нашу долю світову.

Бажав, бач, я сказати в листу
Про рідний брак громадських благ
Та притулить до того змісту
Від себе декілька уваг.

Не все співати нам про квіти
Та любуватися Дніпром...
Година — дбать про шлях освіти,
Люд забезпечити добром;

Спинить навколо голос стонів,
Шо крають серденько притьмом,
Розвіять пітьму забобонів,
Впотужить голови умом;

Збудить чуття самопізнання,
Шаноби власної чуття,
Розсунуть цілі прямування
Замість товктися без пуття.

Хай мертва буква вас не мане
До свар, заслонюючи суть;
Славетніш німці чи слов’яне —
Ті спірки краю не спасуть.

З усіх усюд берімо здатки,
А не зачерв’юймо в багні;
Меткої жизності нестатки —
Умови гибелі справжні.

Народ, покинутий на злидні,
Народ, плазуючий у млі,
Повинен стратить риси рідні,
Безслідно стертися з землі!